

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 26. SZÁM, 2009. JÚN. 28.

Kedves Testvéreim!

Nemrég láttam egy képet, ahol egy négyéves-forma kislány befogja a fülét és közben visít, hogy ne hallja, amit mondanak neki. Ez a kép jutott eszembe, amikor a mai Igét olvastam. Jézus is – ahogy az Igében mondja – számtalanszor megkísérelte, hogy a választott népet egybegyűjtse Isten országába. Próféták küldettek a választott néphez, akik Isten választottaiként a kényelmet-

tűzzé vált szívémben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.” (Jer 20, 8-9)

A próféták osztályrésze nemcsak a gúny és a gyalázat volt, hanem a legtöbb próféta a hagyomány szerint vértanú lett – a legnagyobb részük éppen Jeruzsálemben. A Vitae Prophetarum címen ismert Kr. u. 1. századból származó apokrif irat leírja Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel, Mikeás, Ámós és végül Zakariás,

Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. Mert mondom nektek: nem látok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!

Mt 23,37-39

lenségek ellenére sem teheték meg, hogy ne hirdessék azt, amit Isten rájuk bízott. Hogy csak egy példát említsek, Jeremiás próféta így kiált fel: „*Ahányszor csak megszólalok, kiáltanom kell és hirdetnem, hogy erőszak és elnyomás uralkodik. Az ÚR igéje csak gyalázatot és gúnyt szerzett nekem egész nap. Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő*

Jehojada fia vértanúságát. Ez utóbbira Jézus is utal ugyanebben a részben, kiemelve, hogy az oltárnál ölték meg (Mt 23,35; vö. 2 Krón 24,20-22). A rabbik arról is megemlékeznek, hogy Zakariás vére felfeltört a templom kövezetén vádként Izrael ellen, és csak a babiloniak ostroma engesztelte ki ezt a bűnt (b Sanh 89b).

A próféták után pedig Jézusban Isten

jött el, hogy egybegyűjtse Jeruzsálem gyermekeit, ahogyan a tyúk szárnyai alá gyűjti a csibéit. Tanít, és a tanításában nem emberi erő van, hanem Isten bűnbocsátó, új életet adó ereje. Betegeket gyógyít, sőt halottakat támaszt fel – életre kelteni csak Isten tud. Azonban Jeruzsálem gyermekei nem ismerik fel meglátogatásuk idejét. Nem engedték, hogy Isten megragadja őket. Nem támadt bennük hit.

Mert nem az a hit, hogy elhiszem, hogy van Isten; igaznak tartom, helyeslem, amit Jézus cselekedett és tanított. Ez alig több a hiszékenységnél. Sőt a hit nem is csak azt jelenti, hogy elfogadok bizonyos ajándékokat Istentől, mint például a bűnbocsánatot, vagy valamilyen segítséget, vigasztalást, ha szomorú vagyok. A hit tényében ugyanis nem az a legfontosabb, amit én teszek, például, hogy helyeslek, igaznak tartok, elfogadok valamit, hanem főleg az, amit Isten tesz velem, amit Isten jelent a számomra. A hit nem azt jelenti, hogy ha végre megragadtam Istent, akkor megértettem végre a megváltás csodáját, Jézus halálának és feltámadásának jelentőségét, hanem éppen fordítva: megragadott az Isten, legyőzött és hatalmába vett Jézus, az Ő isteni igazságának és szeretetének az ellenállhatatlan ereje. Bevont az Ő hatáskörébe, és én nem ellenkezem, hanem hagyom magam, és belesimulok az engem megragadó isteni kézbe, akarata.

A messiási időszakban a fiaknak vissza kellett volna térniük a közös atyai házba (vö. 35. v.). Jézus erőfeszítései azonban hiábavalóak voltak, mert Jeruzsálem ve-

zetői, a zsidóság legfőbb hatáságai, akik odavezethették volna a fiakat a Nagy Pásztorhoz, nem hittek missziójában, nem hagyták, hogy meggyőzzék őket a jézusi szavak, illetve az ezeket kísérő jelek. Jézus tehát kimondja az ítéletet a városra, amely nem tudta felismerni meglátogatásának idejét, és azt, ami a békességére lett volna (Lk 19,42-44): „*Meglátjátok, elhagyott lesz a házatok*” (Mt 23,38). A gyilkosok városát Isten felégeti (Mt 22,7). Eljön az idő, amikor nem Jeruzsálem lesz Isten választott lakóhelye és a hitetlenség által Ábrahám fiainak nem lesz betöltendő szerepük és missziójuk az üdvösség rendjében. Nagyon kemények ezek a szavak, amelyeket Jézus nem sokkal nagypéntek előtt mond Jeruzsálemnek. Izrael összeomlása hitetlenségének gyümölcse vagy következménye.

A mai Ige egy nagyon fontos kérdést vet fel, talán a legnagyobb kérdést: az még valamennyire érthető, hogy Jeruzsálem és Izrael vezetői miért nem hallgattak a prófétákra, akik ugyan Isten elhívottai, de emberek voltak, de vajon Jézusra, az Atya egyszülött Fiára miért nem hallgattak? Hiszen Jézus is azt bizonyítja, hogy az élő Isten olyan Isten, Aki szól. Nem néma, mint a bálványok. A szava cselekedet is. Jézus szól, és az ember meglátja azt a csodálatosan tökéletes, igaz, tiszta emberséget, amelyiken úgy sugárzik át Isten lényé, hogy az ember belepírul, elszégyelli magát előtte, és lesújtva döbben rá, hogy mennyire bűnös az élete és nincs mentsége! Ennek az embernek, a bűnbánatot tartó embernek kínálja Jézus a legnagyobb

misztériumot, amiből Isten megbocsátó szeretete ömlik rá a porba sújtott emberre: az Ő halálát és feltámadását. Ugyan megérdemelné az ember, hogy Isten haragjával találkozzon, hogy az érje őt, mégis Isten szeretete az, amivel Ő felénk fordul. Nem a fejünket mossa meg, ahogyan megérdemelnénk, hanem a lábunkat. Ez az a szeretet, amely Őt a keresztfáig is elvitte, ahol értünk fizette ki a váltságot. A szeretet állhatatosságánál pedig nincs dühítőbb annak számára, aki gyűlölködni akar. Így indul útnak, ilyen izzó gyűlölettel Saul, és a damaszkuszi úton Pál apostol válik belőle. Megszólítja őt Jézus, végre hallja a szavát, Saul megkérdezheti Tőle, hogy „*Ki vagy, Uram?*”, Jézus pedig válaszol, ahogyan annakidején Mózesnek is válaszolt az Isten az égő, de el nem égő csipkebokorból: „*Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.*” (ApCsel 9,5) Miután pedig elmúlt a vaksága, egészen más dolgokat látott, mint addig. Nem a gyűlöletet kereste többé, hanem a szeretet apostola lett, és azt kereste, hogy hogyan és mivel lehet az evangélium hasznára, Jézus Krisztus dicsőségére.

A Szentlélek ma is bizonyosságot tesz Jézus Krisztusról, Isten Benne kínált szeretetéről az Ige által, és azáltal, hogy megszenteli a gyarló emberi szavakat. Akinek azonban nem nyitott a füle, nincs belső hallása és lelki értése, az ezt a szót nem hallja. Az előtt ez a bizonyágtétel nem élő. Szabad azonban kérnünk, hogy Isten nyissa meg a fülünket a hallásra és a szemünket a látásra, ahogyan azt a zsolnárfíró is kéri: Nyisd meg az én szemeimet, hogy lássam a Te

világodnak csodálatos dolgait. Ez a látás és hallás tehát csak Isten ajándékaként lehet a miénk.

Amikor pedig meghallottam, megértettem Isten szavát, rajtam múlik, hogy mit teszek vele. Csak amit tudunk, annak lehet ellenállni, vagy engedelmeskedni: komolyan venni, vagy félvállról, és akkor elengedjük a fülünk mellett. Isten kegyelmesen szól. Hogy mi az én reakcióm rá, az az én döntésem múlik. Befogadom-e nyitott szívvel, szelíden –ahogy Jakab apostol ajánlja,– vagy sem. „*Szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket.*” Jak 1,21

Ha befogadjuk az Igét, annak hatása lesz az életünkre: az Úr Jézus a kezében tart minket és elkezd használni bennünket. A szolgálat által az életünkbe beárad az isteni szeretet, tisztaság, jóság, áldás, és ezt adhatjuk tovább azoknak az embereknek, akikkel találkozunk. Az emberi élet emberibb lesz, a szenvedések a jó szó által is enyhülnek, az elesettek felemelkedhetnek, a veszekedők kibékülnek, a megfáradtak megerősítetnek. Erre képes az ember, ha igazán megragadja őt Krisztus. Arra biztat minket Isten, hogy ezt a közelséget, az Ő hatását az életünkön naponta elkérjük, hogy ne csak a mi életünk legyen áldottá az Ő jelenléte által, hanem mások számára is áldás legyünk.

Ámen.

(Elhangzott 2009. június 21-én)

KÓRUSHÉTVÉGE
A JIZERA-
HEGYSÉGBEN

– *folytatás* –

A panzió kiskocsmájában – hospüdájában (Ez a csehországi sörkultúrát, illetve kulturált sörözést tekintve nem összetévesztendő a magyarországi vagy felvidéki kocsmákkal.) reggelizőket másnap házi készítésű finom vaj és sajtok várták. Mindenkinek jól esett a sok hazai íz, jó kedvvel kezdhettük meg első próbánkat. Xta felvázolta a kórus előtt álló lehetőségeket, beavatta a kórustagokat egy új lehetséges koncerttervbe. Megvitattuk, milyen módon lehetne új tagokat toborozni a kórusba, kit lehetne megszólítani ennek érdekében.

A Mille Do(re)Mi egy szinte teljesen ateista környezetben működő egyházi kórus. Szomorú, de tényszerű tapasztalat, hogy a Prágában élő magyarság sem jellemezhető az egyházak illetve

egyházművészetek iránti nyitottsággal. Ehhez hozzáadódik a nagyvárosiakat oly gyakran jellemző lustaság és kényelem is. Első koncertünkön, majd később debreceni barátaink, a Kántus által Prágában tartott koncerten tapasztaltuk, mennyire kevesen „vevők” az egyházi zenére. Ezért próbál a gyülekezet (kicsit kiöregedett) IFI-jeként is működő kórus olyan pontokat keresni, amellyel vonzóbbá teheti magát a prágai magyarság számára, és bővítheti pillanatnyilag 2 szopránból, 3 altból, 2 tenorból, 1 basszusból, egy szintetizátorból és némi kottagyűjteményből álló „leltárkészletét”.

Megállapodtunk abban is, hogy ezentúl megpróbálunk több energiát fordítani a kórusművek tanulmányozására. A kórusművekről, azok szerkezetéről, történelméről mindig más és más fog beszámolni. Engem személy szerint nagyon megragadott a Tahí Egyházzenei héten tapasztalt hymnológiai előadássorozat – némely darabra teljesen máshogy nézek, amióta tudom, ki, miért, mikor és

milyen körülmények között írta azt. Frenky és Nelli meg is kapták az első leckét, amit Xta „rendkívüli” szigorral fog rajtuk (de főleg Frenkyn) számonkérni a következő próbán.

Tervbe vettük egy pár világi darab megtanulását is – ezek is tarkíthatják repertoárunkat, univerzálisabb kórossá tehetnek bennünket. Ildinek köszönhetően – aki több éven keresztül énekelt a Szlovákiai Pedagógusok Kórusában – van hova nyúlni ilyen kottáért is.

Summa summárum – többmindent

A férfikar

megbeszéltünk, aztán elővettük az elmúlt heti gyülekezeti szolgálat során kishíján „elszúrt” „Adjunk hálát” darabot. Szombaton még két új rövid darabot tanultunk. Megpróbáltuk „animálni” a Syahamba című nigériai dallamot – a próbának ennek a szakaszáról szerencsére nem készült fénykép. Komoly dolgok ezek!

Ebédünket a faluba leballagva, egy kisvendéglőben fogyasztottuk el, bevásároltunk az esti sütögetéshez, és később, délután kisebb túrát tettünk a közeli dombokon. Hogy a legkisebb kórustagok se érezzék elhanyagolva magukat, ezt egybekötöttük Fülöpke, Ferike és Eszti sétáltatásával. Voltak, akik nagyobb túrát tettek meg – Nelli megérdemel egy nagy (de a kórusban nem bevezetett pontrendszer miatt sajnos annál jelentéktelenebb) piros pontot, mivel az egész túrát egy sarokpánt nélküli szandálban tette meg.

A próbát este folytattuk, majd ismét felvonultunk szalonnasütő helyünkre, és éjjel utánig énekeltünk, nosztalgiaztunk. Sőt, Frenky jóvoltából tanultunk egy új, szép esti éneket is, az 511. dicséretet.

Az elhúzódó sör- és borkóstolással egybekötött éjszakai próba miatt a vasárnap reggeli ébredés –mitagadás – kicsit nehezebb volt. Vasárnap „Önök kérték”-re játszottunk, és sehogy se tudtuk meggyőzni Katát, hogy ő „A zúgj Jordán”-t szeretné énekelni. A próba végeztével a csapat minden ételét és tudományát bevetve hozzáfogott az ebédkészítéshez – és lám, három órára el is készült

A női kar (Ildi Xta mögött...)

az első ehetőnek minősíthető grillezett csirkecomb. Voltak, akik nem bírták tovább és („Az éhség nem más, mint álruhába bújt szomj.” rendkívül bölcs cseh közmondást ismételve) időközben „folyékony kenyérral csillapították éhségüket.” Időközben a helyi biobolt is kinyitott, így mindenki kedvére felszerelhetette magát házitúróval, sajtokkal és egyéb nyalánkságokkal. Így indultak fokozatosan útjukra a kórustagok. Frenkyék, Xtaék, Jani és Ildi még egy kilátótornyot is megnéztek út közben (Jani és Ildi gyalogszerrel, a többiek autókkal közelítették meg a nem messze levő tornyot), és este hét óra után indultak csak el Prága felé.

Kellemes közérzetünkhöz a nagyon kedves és rugalmas háziak is hozzájárultak – valójában nem tudjuk, ki volt jobban meglepve. Ők, miután rájöttek, hogy nem csak kórus, de magyarul éneklő, beszélő csapat vagyunk – vagy mi, amikor tapasztaltuk a Prágára nem túl jellemző vendégszeretetet, kedves

Szalonnasütés után...

gesztusokat és különös rugalmasságukat (vasárnap Jani csapolta a sört, szóval a zene frissen tanult kifejezőeszközeivel élve a tenoré volt a „Cantus firmus”). Noémi júliusi távoztával a kórus vezetését kórusunk egyik altja, „Xta”, azaz Simon Szabó Kriszta veszi át, aki a hétvége szervezéséből is a legnagyobb

részt vállalta. Szóval ez az alkalom egyben ismerkedés volt az új kórusvezetővel is, és azt hiszem mindannyian elégedettek lehetünk Xtával, és persze Ildivel is, aki így egyedül maradt az „aktív” alt-kórustagok amúgy se túl nagy csapatában.

Jól éreztük magunkat ezen a kórushétvégén. Remélem gyakrabban kerülhet sor ilyen kirándulásra, mert lehet, hogy egy ilyen hétvége alatt többet haladunk, mint egy hónapnyi heti egyszeri próbán. És remélem, legközelebb már új kórustagok is velünk tarthatnak. Jó jel, hogy a Tahi Egyházzenei Héten a visszajelzések szerint nyolcan fogják képviselni a gyülekezetet – ez egy újabb nagyszerű alkalom arra, hogy a kórus minden minőségében tovább fejlődjön.

– *Paulus* –

Kolbászolók (Fülöpke és Eszti)

Ferike, a legkisebb tenor

– *folytatás* –

Reggel korán keltünk, teát, narancslevet rendeltük. A pincérnőnek (aki az éjjel is felszolgált a bárban és ezért csöp-pet fáradt is volt) mi voltunk az első vendégei. Mondta, ha reggelizni szeretnénk, nem messze van egy pékség és már nyitva van. Jani mindjárt szólta is a pincérnőnek, hogy legyen szíves megőrizni az italunk, míg visszajövünk. És megint kezdődtek a meglepetések.

A pékségben bevásároltunk és mint az a hotelekben szokás, megreggeliztünk. Nincs is ezen semmi meglepő. Mikor újságot kértünk olvasni, a pincérnő felajánlott 1 köteggel. Jani mosollyal válaszolta: „friss újságra gondolt”. De nem baj, vettünk újságot is. Igen – ez egy ilyen hely. A varázsa nem a „szép-ségében”, vagy „komfortjában” rejlett. Hanem valamiben, amit nem tudok megmagyarázni.

Elköszönve, izgulva mentünk az autóhoz, vajon megvan-e még. És meg volt, sértetlenül! Körülnéztünk, mert ha véletlenül rossz helyen álltunk volna, át tudtunk volna parkolni. Mivel mindent rendben találtunk, elmentünk várost nézni. Megnéztük a Brünni várat, a Kazinczy emléktáblát a Spilbergben.

Amikor délután visszatértünk az autóhoz, az ablaktörő mögé betűzve idézést találtunk a rendőrségtől. Az állt benne, hogy szabálytalanság elkövetésének gyanúja miatt okvetlen jelenjünk meg a rendőrségen. Elindultunk, hogy tisztázzuk a dolgot. Közben

azon gondolkodtunk, mit is követhetünk el. „Biztos csak félreértés lehet az egész. Netán valaki viccel?” Inkább csak reménykedtünk ebben. Félórán belül megtaláltuk a rendőrséget, további félóra, vagy óra múlva sorra is kerültünk. Jani beszélt (gondoltam, jobban ért a rendőrök nyelvén). A rendőr elmagyarázta nekünk, hogy rossz helyen parkoltunk – épp azon a napon tisztították az utat és legyünk szívesek kifizetni a büntetést. Jani hiába mondta, hogy tábla nem volt, hogy előző este és reggel is néztük, sőt – körülöttünk mindenhol autók álltak. A rendőr szépen elmagyarázta, hogy az lehetetlen, a tábla biztosan ott volt és milyen szerencsések is vagyunk mi, hogy nem vontatták el az autónkat, és csak minimális, 500 Koronás bírságot kel fizetnünk és még büntetőpontot sem kapunk. Miután így „meggyőztek” bennünket, meg igazából más választásunk nem is volt, fizettünk és indultunk Dunamocs felé, következő betervezett szálláshelyünkre. Igyekezettünk ellenére sajnos ismét elég későn érkeztünk, de ennek ellenére nagyon szívélyesen fogadtak bennünket. Reggel ismét elég korán keltünk, így elvihettük egy barátunkat érettségizni Komáromba. És mivel ilyen korán keltünk, volt időnk megállni út közben Visegrádon és megnézni a várat. Ezután folytattuk utunk, most már egyenesen Debrecenbe. Ide időben be is értünk. Annyira, hogy volt lehetőségünk még ebédelni is. Meg is találtuk Debrecenben az utcát ahol parkolhattunk...

– *folyt. köv.* –– *Frenky* –

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A gyülekezeti terem épületében történő **felvonócsere miatt július hónapban az istentiszteleti alkalmak a szokásos kezdettel, de a templomban lesznek megtartva.**

– A nyári időszakban is **minden héten lesz istentiszteleti alkalom.** A szolgálatokat a nyári időszakban kéthetente Šindelařová Alena vállalta el – a köztes heteken a prédikációkat más-más isme-

rős lelkésztől fogja kérni a gyülekezet, és azokat felolvassa.

20 ÉVES A HATÁRNYITÁS

A vasfüggöny lebontásának huszadik évfordulójára emlékeztek péntek este Sopronpusztánál, a magyar-osztrák határ magyar oldalán. Az ünnepségen részt vett Sólyom László magyar és Heinz Fischer osztrák államfő is.

A határzár felszámolása 1989. május 2-án kezdődött meg a magyar-osztrák határon. Június 27-én azután külföldi újságírók előtt **Alois Mock osztrák és Horn Gyula magyar külügyminiszter** ünnepélyesen is átvágta a vasfüggönyt.

„A vasfüggöny lebontása nem vezetett volna Európa egységesüléséhez, ha a határ két oldalán gyökeresen eltérő rendszerek maradtak volna fenn. Az egységet a demokratikus rendszerváltás hozta meg” – mondta Sólyom László.

„A húsz évvel ezelőtti események egyik tanulsága az, hogy az emberek képesek tanulni a történelemből. 1989 másik tanulsága, hogy a diktatúrák nem halhatatlanok” – jelentette ki Heinz Fischer.

Az emlékév rendezvényei szombaton Budapesten folytatódtak a két államfő és több mint 30 ország képviselői részvételével.

Forrás: Internet

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP